

YANNICK HIWAT QUINTET

Bezetting:

Yannick Hiwat (viool),
Alessandro Russo (tenorsax),
Alexander van Popta (piano, keyboards),
Bill Mookhoek (basgitaar),
Niek de Bruijn (drums).

Datum en plaats:

5 september 2020,
Lantaren Venster,
Rotterdam.

Pianist Alexander van Popta speelt solo de introductie van 'Sphynx gate', waarin hij bedachtzame lyriek geleidelijk transformeert naar funky grooves. Bij een tempowisseling voegt de groep zich bij hem. Samen klinken ze als een ensemble dat een gelaagd, bijna symfonische geluid laat horen, in delicaat samenspel. Violist Yannick Hiwat dringt zich niet naar voren als de onbetwiste solist. In een gelijkwaardig proces onderscheidt hij zich met atypische vioolswing die hij verbindt met contrasterende sequensen en improvisaties. Een zonsopkomst waar de kleuren van af spatten.

Hiwat heeft een zevensnarige mezzoviool die speciaal voor hem is gebouwd, die de intensiteit en het bereik van een cello heeft en waarmee hij volop aan het experimenteren is.

Na een half jaar viruspauze is Yannick Hiwat terug op de bühne. Met een olijke twinkeling in de ogen vertelt hij hoe fijn het is om weer te kunnen spelen voor publiek. 'Sold out, er kan echt niemand meer bij', zegt hij met een ironische kwinkslag. Hij is van plan om vanavond een feestje te bouwen en nodigt iedereen nadrukkelijk uit om daar aan mee te doen. De respons uit de zaal klinkt veelbelovend. Een belofte die van twee kanten zal worden waar gemaakt. In de ballad 'Man of the light' schetsen Popta en Hiwat ingetogen melodieën. Serene dromerigheid. 'Naima' wordt solo gespeeld door drummer Niek de Bruijn. In een allegorisch opgezette sculptuur verweeft hij strakke ritmiek met het totale klankpalet van trommels en bekens.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Yannick Hiwat. (Foto: Joke Schot)

'Horse and the flying panter' is een fraai gearrangeerd stuk. Filmische passages roepen beelden op van een desolaat landschap waarin grooves worden getemd tot anekdotische flarden. Opvallend is de unisono samenklank van de viool en het ingetogen spel van tenorsaxofonist Alessandro Russo, dat in verschillende arrangementen terugkomt. Basgitarist Bill Mookhoek sluit daar fraai op aan met 'contrapuntische' lijnen die hij subtiel inkleurt met elektronica.

In de afgelopen maanden werden we niet alleen beïnvloed door corona, maar ook geconfronteerd met de schrijnende ongelijkheid die de Black Lives Matter-beweging ook in Nederland stevig op de kaart zette. Yannick vertelt het verhaal over de moord op de 23-jarige Elijah McClain, die door drie politiemensen wordt gedood omdat hij een verdachte indruk maakt terwijl hij aanstalten maakt om zijn eigen huis binnen te gaan. "Als zwarte muzikant sta ik hier niet alleen om de culturele wortels van mijn voorouders te vertolken, maar ook als iemand die intens verlangt naar medemenselijkheid". 'I was stopped my music to listen' is aan hem opgedragen. In dit requiem klinkt etherische schoonheid als een oproep tot hoop en verdraagzaamheid. Sinds 2017 beschikt Yannick Hiwat over een zevensnarige mezzoviool die speciaal voor hem is gebouwd. Hij is de enige die speelt op dit instrument, dat qua bereik en intensiteit kan klinken als een cello. Om alle technische en muzikale uitdagingen te kunnen benutten, is hij nog volop aan het experimenteren. In de praktijk is daar niets van te merken, want Yannick volgt een koninklijke route.

Er volgen verschillende nieuwe composities waarin de spanning langzaam wordt opgevoerd.

Atmosferische muziek en serene sferen maken plaats voor heroiek. In alle stukken is het verhalende element een onmisbare schakel, waardoor mijmering en extase vaak dicht bij elkaar liggen. Kleurrijke interacties blijven verrassen en maken de muziek onvoorspelbaar. Zonder enig effectbejag groeit dit feestje uit tot een dampende happening.

Roland Huguenin